

אבל משמתה החלוצה, הוא מותר באחותה. כמו שהוא מותר באחות אשתו לאחר מות אשתו.

ושאר **האחיז** — **מותרין** בכל קרובות החלוצה.

והיא, החלוצה — **אסורה באביו** של החולץ מן התורה, משום ערות "כלתו", שהרי היא אשת האח שמת, והיא אסורה על אביו באיסור כלתו גם משמת בעלה.

ואסורה אפילו **באבי אביו**.

[רש"י מסביר לפי ההוה אמינא של הגמרא, שמחדשת המשנה, שאף על פי שאם היא היתה אשתו הגמורה של החולץ היא לא היתה אסורה על אבי אביו מדין כלת בן בנו אלא רק מדין "שניות" [שהיא "שניה" לכלת בנו, האסורה מן התורה] —

בכל זאת, גזרו חכמים אפילו על החלוצה של בן בנו שתהיה אסורה לו.

אך למסקנת הגמרא, האיסור הוא איסור שניות שלא מחמת החולץ, אלא משום שהיא אשת אחיו המת, והיא אסורה על אבי אביו מחמת היותה כלת בן בנו, שהיא "שניה" לכלת בנו].

והיא אסורה **בבנו** של החולץ, מדרבנן, משום "אשת האב", שאם היתה נשואה לחולץ, הוא איסור תורה.

והיא אסורה אפילו **בבן בנו** של החולץ, אף על פי שאם היתה אשתו של החולץ היא לא היתה אסורה בו אלא מדברי סופרים, כי אשת אבי אביו אינה אלא "שניות".

ואסורה החלוצה **באחיו**, משום אשת אח, כאילו היתה נשואה לחולץ.

והיינו, שפיר עשית בכך שהפכת לה, היות ואין הלכה כרבי יהודה.

אך על אף שאתה צודק במה שגרם לך להפוך ולשנות את הגירסא, לא זו היא הגירסא הנכונה במשנה זו.

אלא, יש לך לשנותה כמו ששנו לך אותה, שהלכה כרבי יהודה, ולכן היא משנה הצריכה.

אך אנו לא סוברים שהלכה כאותה משנה, אלא הלכה כחכמים.

## מתניתין

במשנה זו מתבארת תקנת חכמים, לאסור על יבם שחולץ ליבמתו, את קרובות חלוצתו, כאילו היתה החלוצה אשתו.

ובצורה דומה תיקנו על היבמה שנחלצה, שתהיה אסורה בקרובות החולץ, כאילו היה בעלה.

החולץ ליבמתו —

**הוא אסור בקרובותיה, והיא אסורה בקרוביו!**

מ-ב **הוא**, החולץ, **אסור** בקרובותיה, מדרבנן, בכל אותן הקרובות שבאשתו הן אסורות עליו מן התורה, באיסור עריות:

**באמה, ובאם אמה, ובאם אביה.**

**ובבתה, ובבת בתה, ובבת בנה.**

**ובאחותה — בזמן שהיא**, החלוצה עצמה **קיימת.**

אפילו את הדור הרביעי למעלה, את אם אם אמה של אשתו.

אבל **בחלוצה**, שקרובותיה, כגון אמה ואם אמה, אינן אסורות אלא מגזירה דרבנן – **לא גזרו בה רבנן "שניות"**, לאסור אפילו דור רביעי של אם אם אמו של חלוצתו.

**או דלמא: לא שנא.**

**תא שמע** ממשנתנו, ששנינו בה: **הוא**, החולץ, **אסור באמה ובאם אמה.**

**ואילו "אם אם אמה"** – **לא קתני** שהחולץ אסור בה!

ודוחה הגמרא את הראיה:

לעולם גזרו שניות בחלוצה, ואסרו גם את הדור הרביעי, של אם אם אמה של החלוצה.

וזה שלא שנא התנא את הדור הרביעי במשנתנו –

**דלמא, היינו טעמא דלא תני** במשנתנו את האיסור של דור רביעי בחלוצה – **משום דקבעי**, שרצה התנא, **למיתני סיפא: והאחיך של החולץ מותרין** [בקרובות חלוצתו].

**ואי תנא ברישא**, שהחולץ אסור **באם אם אמה**, **הוה אמינא** שדברי התנא בסיפא **"האחיך מותרין"**, אמורים **דוקא באם אם אמה**, שהיא אסורה על החולץ רק מגזירת **"שניות"**. ולכן רק החולץ אסור בה, ולא האחים.

**אבל באם אמה ובאמה**, שאין איסורן מגזירת **"שניות"**, אלא מגזירת **"עריות"** – **לא** מותרים שאר האחים בהן.

והיה מקום לחילוק הזה, היות והקרובות

**ובבן אחיו**, משום אשת אחי אביו, אם היתה נשואה לחולץ.

ומבארת עתה המשנה גזירה חדשה, שגזרו חכמים בקרובת חלוצתו, שלא מצינו כמותה בהלכות יבום:

בדין צרת חלוצתו, נחלקו בפרק ראשון נ' ב יא א] אמוראים, האם היא אסורה בכרת או רק בלאו.

אך לדברי הכל:

**מותר אדם בקרובת צרת חלוצתו**, לפי שלא גזרו חכמים איסור קרובות אלא על החלוצה, ולא על צרתה שלא נחלצה.

**ואסור בצרת קרובת חלוצתו.**

ואיסור זה של צרת קרובת חלוצתו הוא מחודש, לפי שאינו במקום נפילה ליבום!

אלא, אם קרובת חלוצתו היתה נשואה לאדם זר יחד עם אשה נוספת, ומת האיש הזר, אסור ל"צרת קרובת חלוצתו" להנשא ליבם, מהטעם שיתבאר בגמרא.

## גמרא

**איבעיא להו:** האם גזרו חכמים גם על **"שניות" בחלוצה**, כמו שגזרו חכמים על **"שניות"** באשה נשואה, כגון לאסור את אם אם אמה [דהיינו, דור רביעי], **או לא** גזרו זאת בחלוצה?

ומבארת הגמרא את צדדי הספק:

האם רק **בערוה דאורייתא**, קרובות אשתו, שאמה ואם אמה הם ערוה מן התורה, **גזרו בהו רבנן לאסור** גם את ה"שניות", לאסור

שאינן בגדר "שניות", כמו אמה ואם אמה, שהן עריות מן התורה [אילו היא היתה אשתו], הן נאסרות על כל האחים [מדרבנן!] מדין "זיקה".

והיינו אומרים שגזרו חכמים על איסור "עריות" בזיקה, אבל לא גזרו על איסור "שניות" בזיקה.

וגם לאחר החליצה, שפקעה כבר הזיקה, הן אסורות על כל האחים, כמו שהן ממשיכות להיות אסורות על האח החולץ, היות והאח החולץ עשה את החליצה בשליחות כל האחים. ולכן, כמו שבו עצמו גזרו חכמים להמשיך את גזירת קרובות החלוצה עליו גם לאחר שפקעה הזיקה, כך גזרו בכל האחים.

ולכן, לא כתב התנא ברישא את איסור אם אם אמה של חלוצתו, כדי שלא נבוא לידי טעות זו בסיפא. ואם כן, אין מכאן ראייה שאם אם אמה של החלוצה מותרת.

אך מקשה הגמרא על הדחיה הזאת. כי עדיין יש להוכיח:

**וליתני ברישא את איסור אם אם אמה על החולץ, וליתני בסיפא: האחין מותרין בכולן!** ולא יהיה מקום לבוא לידי טעות.

ומכיון שלא אמר התנא ברישא את האיסור הזה, מוכח שלא גזרו שניות בחלוצה.

ומסקנת הגמרא: אכן **קשיא** על הדחיה שרצתה הגמרא לדחות את הראיה מכך שלא נכתב איסור שניות בחלוצה במשנה, שהיא מותרת.

אלא, הראיה הזאת היא נכונה.

אך מביאה הגמרא ראייה ממשנתנו להיפך, שאכן גזרו שניות בחלוצה.

**תא שמע** מהאמור במשנה: **היא, החלוצה, אסורה באביו ובאבי אביו.**

ומדייקת הגמרא: **קתני מיהא** "היא אסורה באבי אביו".

**מאי לאו**, היא אסורה בו **משום חולץ, דהויא לה החלוצה** כמו "כלת בנו", שהוא איסור "שניות" בחלוצה.

[כי אילו היתה נשואה לחולץ, היא היתה אסורה על אביו מן התורה מדין ערות "כלתו", ועל אבי אביו היא היתה אסורה משום שהיא "שניה" לערות "כלתו"].

ומכאן מוכח שגזרו שניות בחלוצה!

ודוחה הגמרא: **לא** משום הקירבה לחולץ נאסרה החלוצה באבי אביו, כי לעולם לא גזרו שניות בחלוצה.

אלא **משום מיתנא**, משום האח המת, היא אסורה באיסור שניות.

**דהויא לה החלוצה** [עוד בחיי בעלה המת] אסורה לאבי אביו מדין "שניה" של **כלת בנו**.

שהרי כמו שערות כלתו אסורה מן התורה, כך, מדין שניות, "כלת בנו" אסורה.

ומביאה הגמרא ראייה אחרת שגזרו שניות בחלוצה, ממשנתנו:

**תא שמע**: ואסורה החלוצה **בבן בנו** של החולץ.

**מאי לאו**, **משום חולץ** היא אסורה, ומחמת שגזרו שניות בחלוצה [שבבנו היא היתה אסורה מן התורה, אילו היא היתה אשתו,

[החלוצה] אסורה באביו של החולץ [שהוא הסבא], ובאבי אביו.

ובבנו של אביו, הסבא [ולא כמו שסברנו שהוא בנו של החולץ], ובבן בנו של הסבא [ולא כמו שסברנו שהוא בן בנו של החולץ].

ולפי זה איסור "בנו" האמור במשנה, שהוא אחי החולץ ואחי בעלה המת, הוא איסור תורה, שאסורה החלוצה על כל אחי החולץ בלאו ["כיון שלא בנה שוב לא יבנה", כי החולץ חלץ בשליחות כל האחים, וכדברי רבי יוחנן לעיל בפרק ראשון י ב].

ואיסור "בן בנו" הוא איסור ערוה, שאסורה עליו החלוצה באיסור אשת אחי אביו.

ותמהינן: **אי הכי**, אם תאמר כן, ש"בן בנו" הוא בן בנו של הסבא, ולא של החולץ, נמצאת אומר ש"בנו ובן בנו" האמורים במשנה, **היינו אחיו** של החולץ [שהוא בן הסבא], **ובן אחיו** של החולץ [שהוא בן בנו של הסבא]!

והרי "אחיו ובן אחיו" נאמרו לחוד במשנה!?

ומשנינן: לפי אמיר שנה התנא במשנתנו שני אופנים של "אחיו ובן אחיו".

תחילה **תנא אחיו ובן אחיו** — **מן האב**, שכאמור, איסורם הוא מן התורה.

ולאחר מכן **קתני** "בנו ובן בנו" של הסבא, שהם "אחיו ובן אחיו" של החולץ ושל האח המת — כשהם **אחיו ובן אחיו מן האב**.

וכגון שהיו האח המת והאח החולץ אחים בין מן האב ובין מן האם, והיה להם אח נוסף, שהיה אחיהם מן האם ולא מן האב.

מדין אשת אביו, ולכן בבן בנו היא אסורה מדין שניות, כאשר אבי אביו.

**דהויא לה החלוצה אסורה משום אשת אבי אביו**, שאיסורה הוא מדין שניות [שהרי אשת אביו היא ערוה מן התורה].

ודוחה הגמרא: **לא משום שניות** בחלוצה היא אסורה.

אלא, **משום מיתנא**, האח המת, היא אסורה. היות **והויא לה אשת אחי אביו**, שאסורה עליו מדין שניות.

ופרכינן: כיצד אתה אומר שאשת אחי אבי אביו אסורה מדין שניות?

**הא אמומר מכשר** [לעיל כא ב] **באשת אחי אבי אביו!** לפי שלדעתו אין היא אסורה משום שניות.

ובהכרח, שכונת המשנה לאסור אותה מצד בן בנו של החולץ, היות והיא אשת אבי אביו. ואיסור זה הוא מדין "שניות".

ומוכח שגזרו שניות בחלוצה.

ומשנינן: **אמומר**, שהכשיר את אשת אחי אבי אביו, **מוקי לה**, יעמיד את משנתנו האומרת "ואסורה בבן בנו", לא בבן בנו של החולץ, אלא **בבר ברא דסבא!**

דהיינו, בן בנו של ה"סבא", אביהם של החולץ והאח המת, שהוא בן אחי החולץ.

והוא אסור בה מדין "דודתו", שהיא ערוה לו [אם היתה החלוצה נשואה לחולץ], ואין היא איסור "שניות".

וכך הוא סדר המשנה לפי אמיר: היא

ארבעה איסורים אלו הם **מדברי תורה**.

ואלו הם ארבעה איסורי הקירבה לחלוצה מדברי סופרים:

א. **אבי אביו** של החולץ אסור בה מדין "שניות", שהיא כלת בן בנו, והרי היא "שניה" לכלת בנו, האסורה מן התורה.

ב. **ואבי אמו** של החולץ אסור בה, משום שהיא "שניה" לכלת בתו, האסורה מן התורה.

ג. **בן בנו**.

והניחה עתה הגמרא, שהוא אסור בה, משום שהחלוצה נחשבת כאשתו של החולץ, לגזור בה איסור שניות, והוא אסור בה מדרבנן, כ"שניה" לאשת אבי אביו, שאסורה מן התורה.

ד. **ובן בתו**.

שאסורה לו החלוצה משום אשת אבי אמו.

וכל אלו הם שניות, האסורות רק **מדברי סופרים**.

ובכל זאת גזרו חכמים לאוסרה.

ומדייקת הגמרא מדברי רבי חייא: **קתני מיהא "אבי אביו, מדברי סופרים"**.

**מאי לאו** איסורה הוא **משום חולץ**, שהחשיבו את החולץ כאילו נשא אותה, **והויא לה** כאילו היא **כלת בנו**, שאסורה מדין "שניות".

ומוכח, שגזרו שניות בחלוצה!

והחלוצה אסורה על האח השלישי מדין אשת אח של המת, שהוא אחיו מאמו, שלא הותר כלל ליבום, והוא איסור ערוה מן התורה.

וכן בנו של האח השלישי, אסור בה מדין אשת אחי אביו, שהוא איסור ערוה מן התורה.

ולא דיבר התנא כלל מאיסור שניות.

ומביאה הגמרא ראייה אחרת:

**תא שמע, מהא דתני רבי חייא** בענין איסור קירבת החלוצה:

**ארבע** צורות של איסור קירבה לחלוצה, איסורן הוא **מדברי תורה**.

**וארבע** איסורן הוא **מדברי סופרים**.

ומבאר רבי חייא:

ארבעה איסורי הקירבה לחלוצה שהם מן התורה, הם:

א. **אב** של החולץ אסור בה מן התורה, מפני שהיא כלתו של בנו המת, ונשאר איסור כלתו לעולם, גם לאחר מיתת בנו.

ב. **ובנו** של החולץ אסור בה מן התורה, משום שהיא אשת אחי אביו [של האח שמת].

ג. **אחיו** של החולץ אסור בה מן התורה, באיסור לאו "כיון שלא בנה שוב לא יבנה", ואיסור זה הוא על כל האחים, היות והחולץ חלץ בשליחות כל האחים.

ד. **ובן אחיו** של החולץ אסור בה מן התורה, היות והיא אשת אחי אביו [שמת].

רבי חייא שאסורה משום מיתנא, באיסור אשת אחי אבי אביו, ולפיו נשארית הבעיה, האם גזרו שניות בעריות או לא.

**תא שמע** מזה ששנינו בדברי רבי חייא: **ובבן בתו.**

**מאי לאו משום חולץ, דהויא לה אשת אבי אמור,** שהיא "שניות".

ודוחה הגמרא: **לא משום חולץ** היא אסורה, אלא **משום מיתנא, דהויא לה אשת אחי אבי אמור.**

ותמהה הגמרא על הדחיה: **והא גבי שניות דערוה לא גזרו על אשת אחי אבי אמור!**

ואי אפשר לאוסרה משום מיתנא באיסור זה.

ולכן חוזרת הראיה:

**אלא לאו,** כל איסורה הוא **משום חולץ,** שיש בה איסור שניות של אשת אבי אמור.

**ושמע מינה:** גזרו שניות בחלוצה.

ומסקנת הגמרא: **אכן שמע מינה!**

שנינו במשנה: **מותר אדם בקרובת צרת חלוצתו,** ואסור בצרת קרובת חלוצתו.

**אמר רב טובי בר קיסנא אמר שמואל:** אחד האחים **הבא על צרת חלוצה,**

דהיינו, שנחלצה יבמה אחת, וזאת לא נחלצה, לפי שרק אחת היבמות חולצת, והשאר ניתרות להנשא לשוק מכח חליצתה של האחת —

**הולד ממזר!**

ודוחה הגמרא את הראיה: **לא מחמת החולץ** היא אסורה, אלא **משום מיתנא,** האח המת, **דהויא לה כלת בנו,** ואסורה מדין "שניה" הרגיל, ולא מצד הגזירה של שניות בחלוצה.

**תא שמע** מזה ששנינו בדברי רבי חייא: **אבי אמור.**

**מאי לאו, משום חולץ** היא אסורה, **דהויא לה** כאילו היא **כלת בתו,** שהיא שניה לכלתו.

ומוכח שגזרו שניות בחלוצה!

ודוחה הגמרא: **לא משום החולץ** היא נאסרת אלא **משום מיתנא, דהויא לה כלת בתו** של האח המת, ואסורה מדין שניות הרגיל.

**תא שמע** מהא ששנינו בדברי רבי חייא: **ובן בנו.**

**מאי לאו משום חולץ, דהויא לה אשת אבי אביו,** שאסורה מדין שניות.

ודוחה הגמרא: **לא משום החולץ** היא נאסרת, אלא **משום מיתנא, דהויא לה אשת אחי אבי אביו.**

ותמהה הגמרא: **והא אמימר מכשיר באשת אחי אבי אביו,** וסובר שלא גזרו עליה משום שניות!

ובהכרח, שנאסרת משום החולץ, ומוכח שגזרו שניות בחלוצה, ולכן היא נאסרת מצד אשת אבי אביו.

ומשנינו: **אכן אמימר מוקים לה משום חולץ, וקסבר אמימר שגזרו שניות בחלוצה,** והיא אסורה משום אשת אבי אביו.

אבל נשאר השאלה לפי מי שאסר את אשת אחי אבי אביו, שהוא יכול להעמיד את דברי

**מאי טעמא?**

כיון שזאת לא נחלצה — באיסורה הקודם של אשת אח, קיימא, הרי היא ממשיכה לעמוד באיסור אשת אח שיש בו כרת, כי לא הותר איסור כרת אלא לצורך יבום, וזאת שאינה מתייבמת, לפי שנפטרה בחליצתה של היבמה האחרת, הרי היא באיסור אשת אח שלא הותר ליבום.

ורק החלוצה עצמה אסורה רק בלאו, לפי שנאמר בה, מכח החליצה שנעשתה בה: "כיון שלא בנה שוב לא יבנה".

**אמר רב יוסף, אף אנן נמי תנינא** במשנתנו להלכה זו, שהבא על צרת חלוצה הולד ממזר, לפי שהיא נשאת באיסור כרת.

לפי ששינוי בה: **מותר אדם בקרובת צרת חלוצתו!**

**אי אמרת בשלמא צרה של חלוצה — אבראי קיימא**, שאינה נחשבת כלל לחלוצה, לפי שלא חלצה היבמה האחרת בשליחות כל היבמות, אלא רק חלצה לעצמה, והשאר ממילא פטורות, ולכן הן נשאות באיסורן הקודם של כרת של אשת אח —

**משום הכי שפיר מותר אדם באחותה של צרת חלוצתו.**

לפי שלא גזרו חכמים בצרת החלוצה את גזירת הקרובות שגזרו בחלוצה עצמה.

**אלא אי אמרת צרה של חלוצה כחלוצה דמיא**, לפי שחלצה היבמה האחת בשליחות כל היבמות — **אמאי מותר אדם בקרובת צרת חלוצתו**, והרי יש לגזור בה איסור קרובות, כשם שגזרו בחלוצתו!?

אלא בהכרח, שאין האחת חולצת בשליחות כולן, אלא הם נשאות בעונש כרת של אשת אח, ואם יבוא עליהן אחד האחים, יהיה הולד ממזר.

והוינן בה: **לימא תיהוי משנתנו**, שהוכיח ממנה רב יוסף שהבא על צרת חלוצה הולד ממזר, לפי שהיא נשאת בעונש כרת של אשת אח, **תויבבא דרבי יוחנן**.

**דאמר רבי יוחנן** [לעיל י ב]: החולץ ליבמתו, **בין הוא בין אחיו, אין חייבין לא על החלוצה כרת, ולא על צרתה כרת!**

לפי שהחולץ חלץ בשליחות אחיו, והחלוצה חלצה בשליחות צרותיה, ולכן בכולם ובכולן יש רק את הלאו "כיון שלא בנה שוב לא יבנה", ואין בהם ובהן כרת של אשת אח.

**אמר לך רבי יוחנן: ותסברא**, וכי אחות חלוצה עצמה איסור **דאורייתא** הוא, עד שתוכיח ממשנתנו את הוכחתו של רב יוסף, ממה שלא אסרה המשנה את קרובת צרת חלוצתו, שצרת החלוצה אינה נחשבת "חלוצה". כי אם היתה נחשבת גם הצרה כ"חלוצה" [כיון שהשניה חלצה בשליחותה], בהכרח שגם קרובות צרת החלוצה צריכות להיות אסורות.

**והאמר ריש לקיש: כאן**, במשנה להלן, **שנה רבי: אחות אשה גרושה** — אסורה **מדברי תורה. אחות חלוצה** אסורה על החולץ **מדברי סופרים**.

וכיון שכל איסור קרובות החלוצה עצמה אינו אלא מדרבנן, אפשר לבוא ולומר, שלעולם החלוצה חולצת בשליחות כל צרותיה, וגם הן אינן נשאות באיסור כרת

וכגון אם תביא אשה בשם לאה את אחותה רחל לבית הדין, כדי שתהיה נוכחת יחד עמה בעת חליצתה, יכולים אנשים לטעות ולחשוב שרחל היא אשת המת הנחלצת, ולא לאה.

ומכח טעות זאת, הם יחשבו שצרת רחל, היא אשת המת השניה, הנפטרת לשוק בחליצתה של רחל.

ולכן, אם יקח היבם את צרת רחל, יבואו האנשים לומר שהוא לקח את צרת חלוצתו, האסורה עליו מן התורה לדברי הכל.

ולכן אסרו לקחת את צרת קרובת חלוצתו.

אבל **האי**, היבמה שאינה נחלצת, **דלא אזלא**, שאין דרך היבמה שאינה נחלצת ללכת **בהרה**, ביחד עם צרתה היבמה הנחלצת, **לבי דינא**, ולא יבואו לטעות בה —

**לא גזרו בהו רבנן** לאסור את אחותה. לפי שלא יבואו לטעות ולומר שנשא את אחות חלוצתו האסורה לו.

ולכן לא אסרו את קרובת צרת חלוצתו.

### מתניתין

א. החולץ ליבמתו, ונשא אחיו את אחותה של החלוצה, וזאת האח —

הרי היא חולצת ולא מתיבמת.

מן התורה בת ייבום היא, אך אינה מתייבמת מדרבנן, כי אסורה עליו משום אחות חלוצה, שהוא איסור דרבנן.

של אשת אח, אלא רק אסורות בלאו של "לא יבנה".

אלא שחילקו חכמים בין החלוצה וצרותיה, ואסרו רק את קרובות החלוצה עצמה, ולא אסרו את קרובות צרת החלוצה.

ועתה מבארת הגמרא את הסיפא של המשנה, האומרת שמותר אדם בקרובת צרת חלוצתו, אך אסור בצרת קרובת חלוצתו:

**מאי שנא האי**, שמותר אדם בקרובת צרת חלוצתו.

**ומאי שנא האי**, שאסור אדם בצרת קרובת חלוצתו, למרות שקרובת חלוצתו וצרתה, נשואות לאדם נכרי, שאינו אחיו.

וכיצד אוסרת קרובת חלוצתו את "צרתה", הנשואה יחד עמה לאדם נכרי?

ומשנינן: האיסור של "צרת קרובת חלוצתו" הנשואה לאדם נכרי, הוא גזירה מיוחדת, שגזרו חכמים כדי שלא יבואו אנשים לידי טעות.

כי בנוהג שבעולם, הקרובות של החלוצות הולכות עמהן לבית דין בשעה שהן חולצות. אך אין שאר היבמות נוהגות ללכת עם היבמה הנחלצת לבית דין לראות בחליצתה.

וחששו חכמים, שלא יבחינו כל האנשים מי היא האשה הנחלצת, אלא יהיו אנשים שיטעו לומר שהקרובה של החלוצה, הנמצאת עמה בבית דין בשעת החליצה, היא זאת שנחלצה.

הילכך, הך קרובה **דאזלא בהרה**, שהולכת יחד עם החלוצה **לבי דינא** — **גזרו בהו רבנן** שתהיה צרתה אסורה.